

MSB 263

MORE SEED AND BREAD

KORTE BIJBELSE BOODSCHAPPEN VAN

THE WORD OF TRUTH MINISTRY

oprichter: Otis Q. Sellers – directeur: David R. Hettema

Wat was de gemeente in de Handelingentijd?

Door M.B. Hammond

De ‘gemeente’ of ‘samenkomst van uit-geroepenen’ in de Handelingentijd was anders dan alles wat we vandaag de dag zien tijdens de bedeling van Gods genade, of in de afgelopen 1940 jaar. Ze bezat geen land of prachtige gebouwen, en ze had geen pretentieuze leiders met welsprekende titels, chique gewaden, vreemde hoofddeksels, mooie ringen of symbolische sieraden. In plaats daarvan was zij toegewijd aan het werk om Christus te presenteren en werd zij op zichtbare wijze geleid door de Heilige Geest. In *Young's Analytical Concordance* betekent het Griekse woord *EKKLESIA*, vertaald als “gemeente”, “datgene wat uitgeroepen is [voor dienst aan God]”. E.W. Bullinger suggereerde dat dit verwijst naar de hele gemeenschap van verlostten, waar zij ook woonden en samenkwamen.

De 120 discipelen van Christus die op de dag van Pinksteren (circa 30 n.Chr.) in de bovenzaal wachtten, vormden de eerste groep die zo werd aangeduid. Vlak voor zijn hemelvaart was Jezus bij hen en “... **gebood Hij hun Jeruzalem niet te verlaten, maar te blijven wachten op de belofte van de Vader, die gij (zeide Hij) van Mij gehoord hebt. Want Johannes doopte met water, maar gij zult met de heilige Geest gedoopt worden, niet vele dagen na deze**” (Hand.1:4-5).¹ Zij vroegen wanneer Hij het Koninkrijk aan Israël zou herstellen, maar Hij gaf daar geen antwoord op. In plaats daarvan zei Hij: “**gij zult kracht ontvangen, wanneer de heilige Geest over u komt, en gij zult mijn getuigen zijn te Jeruzalem en in geheel Judea en Samaria en tot het uiterste der aarde**” (Hand.1:8).

¹ Tenzij anders vermeld, zijn de citaten uit de NBG-vertaling van 1951.

Ze hoefden maar ongeveer acht dagen te wachten; in die tijd werd Mattias door loting gekozen om Judas Iskariot, de verrader, te vervangen: **“En toen de Pinksterdag aanbrak, waren allen tezamen bijeen. En eensklaps kwam er uit de hemel een geluid als van een geweldige windvlaag en vulde het gehele huis, waar zij gezeten waren; en er vertoonden zich aan hen tongen als van vuur, die zich verdeelden, en het zette zich op ieder van hen; en zij werden allen vervuld met de heilige Geest en begonnen met andere tongen te spreken, zoals de Geest het hun gaf uit te spreken. Nu waren er Joden te Jeruzalem woonachtig, vrome mannen uit alle volken onder de hemel; en toen dit geluid gekomen was, liep de menigte te hoop en verbaasde zich, want een ieder hoorde hen in zijn eigen taal spreken. En buiten zichzelf van verwondering zeiden zij: Zie, zijn niet al dezen, die daar spreken, Galileeërs? En hoe horen wij hen dan een ieder in onze eigen taal, waarin wij geboren zijn?”** (Hand.2:1-8). Deze vrome mensen waren verbaasd en sommigen vroegen wat het betekende, terwijl anderen het bespotten. Deze gelovigen waren eenvoudig gekleed en hadden geen gewaden, kwastjes en gebedsriemen zoals de Farizeeën. Deze eerste gelovigen werden werkelijk gekwalificeerd door deze duidelijke gave van talen van de Heilige Geest, en ook andere soortgelijke gaven werden openbaar in de hele Handelingentijd (33 jaar).

Nadat Petrus zijn hartstochtelijke preek had gehouden (Hand.2:14-36), zegt de Schrift: **“Toen zij dit hoorden, werden zij diep in hun hart getroffen, en zij zeiden tot Petrus en de andere apostelen: Wat moeten wij doen, mannen broeders? En Petrus antwoordde hun: Bekeert u en een ieder van u late zich dopen op de naam van Jezus Christus, tot vergeving van uw zonden, en gij zult de gave des heiligen Geestes ontvangen. Want voor u is de belofte en voor uw kinderen en voor allen, die verre zijn, zovelen als de Here, onze God, ertoe roepen zal”** (Hand.2:37-39). **“Zij dan, die zijn woord aanvaardden, lieten zich dopen en op die dag werden ongeveer drieduizend zielen toegevoegd. En zij bleven volharden bij het onderwijs der apostelen en de gemeenschap, het breken van het brood en de gebeden. En er kwam vrees over alle ziel en vele wonderen en tekenen geschieden door de apostelen. En allen, die tot het geloof gekomen en bijeenvergaderd waren, hadden alles gemeenschappelijk; en telkens waren er, die hun bezittingen en have verkochten en ze uitdeelden aan allen, die er behoefte aan hadden; en voortdurend waren zij elke dag eendrachtig in de tempel, braken het brood aan huis en gebruikten hun maaltijden met blijdschap en eenvoud des harten, en zij loofden God en stonden in de gunst bij het gehele volk. En de Here voegde dagelijks toe aan de kring (de uitgeroepen), die behouden werden”** (Hand.2:41-47) Ze gingen van huis tot huis om gemeenschap te hebben en te getuigen van Jezus' werken.

De gaven van de Heilige Geest waren voor iedereen duidelijk zichtbaar. In Handelingen 3 genas Petrus een verlamde man in de tempel door middel van een zeer zichtbaar wonder. Deze duidelijke demonstratie van de kracht van de Heilige Geest wekte de woede van het Joodse Sanhedrin. Petrus maakte van de gelegenheid gebruik om het evangelie te prediken, **“En terwijl zij tot het volk spraken, overvielen hen de priesters, de hoofdman van de tempel en de Sadduceeën, zeer verontwaardigd, omdat zij het volk leerden en in Jezus de opstanding uit de doden verkondigden; en zij sloegen de handen aan hen en stelden hen in bewaring tot de volgende dag, want het was reeds avond. Maar velen van hen, die het woord gehoord hadden, werden gelovig, en het getal der mannen werd ongeveer vijfduizend”** (Hand.4:1-4). Toen werden Petrus en de apostelen door deze Joden vervolgd en werd hen verboden om in de naam van Jezus te prediken. Na hun vrijlating zegt de Schrift: **“En de menigte van hen, die tot het geloof gekomen waren, was één van hart en ziel, en ook niet één zeide, dat iets van hetgeen hij bezat zijn persoonlijk eigendom was, doch zij hadden alles gemeenschappelijk. En met grote kracht gaven de apostelen hun getuigenis van de opstanding des Heren Jezus, en er was grote genade over hen allen. Want er was ook niet één behoeftig onder hen; want allen, die eigenaars waren van stukken grond of van huizen, verkochten die en brachten de opbrengst van de verkoop en legden die aan de voeten der apostelen; 35 en aan een ieder werd uitgedeeld naar behoefte”** (Hand.4:32-35). Na de dood van Ananias en Saffira wegens de leugen over hun gift, zegt de Schrift: **“En een grote vrees kwam over de gehele gemeente en over allen, die dit hoorden. En door de handen der apostelen geschieden vele tekenen en wonderen onder het volk; en zij waren allen eendrachtig bijeen in de zuilengang van Salomo. Doch van de anderen durfde niemand zich bij hen aansluiten, maar het volk stelde hen hoog. En des te meer werden er toegevoegd, die de Here geloofden, tal van mannen zowel als vrouwen, zo zelfs, dat men de zieken op straat droeg en op bedden en matrassen legde, opdat, wanneer Petrus voorbijkwam, ook maar zijn schaduw op iemand van hen zou vallen. En ook de menigte uit de steden rondom Jeruzalem stroomde toe en bracht zieken en door onreine geesten gekwelden mede. En zij werden allen genezen”** (Hand.5:11-16). Let op de zichtbare krachten van de apostel – zelfs genezing door alleen zijn schaduw! Opnieuw haatte de raad van de Joden de leer van de apostelen, maar vreesde het volk, en Gamaliël, een Farizeeër, waarschuwde hen dat als dit van God kwam, zij het niet konden vernietigen.

Er waren enkele materiële problemen: **“En toen in die dagen de discipelen talrijker werden, ontstond er gemor bij de Grieks sprekenden (Hellenisten) tegen de Hebreëën, omdat hun weduwen bij de dagelijkse verzorging (voedsel en onderdak) verwaarloosd werden”** (Hand.6:1). De apostelen lieten de volgelingen een dienaar kiezen: **“... en zij kozen Stefanus, een man vol van geloof en heilige Geest, Filippus, Prochorus, Nikanor, Timon, Parmenas en Nikolaüs, een Jodengenoot uit Antiochië; hen stelden zij voor de apostelen, die, na gebeden te hebben, hun de handen oplegden. En het woord Gods wies en het getal der discipelen te Jeruzalem nam zeer toe en een talrijke schare van de priesters gaf gehoor aan het geloof.”** (Hand.6:5-7). Uiteindelijk werd Stefanus, een gelovige vol geloof en kracht, ondanks de vele wonderen die hij verrichtte, gestenigd (Hand.7:59-60), en de vervolging van de gelovigen ging door. Als gevolg daarvan werden de gelovigen verspreid over Judea en Samaria, maar zelfs toen bleven zij het Woord prediken. Paulus had de gelovigen vervolgd, maar werd op de weg naar Damascus grondig bekeerd (Hand.9:1-19).

Bijgevolg was de gemeente van uitgeroepen goed georganiseerd met apostelen, oudsten, predikers en leraren, zoals de Heilige Geest dat had geleid. De vroege gelovigen van de Handelingentijd waren allemaal Joden en proselieten, die gekenmerkt werden door het bezit van de duidelijke gaven van de Heilige Geest. In I Corinthe zegt Paulus: **“Maar aan een ieder wordt de openbaring van de Geest gegeven tot welzijn van allen. Want aan de een wordt door de Geest gegeven met wijsheid te spreken, en aan de ander met kennis te spreken krachtens dezelfde Geest; aan de een geloof door dezelfde Geest en aan de ander gaven van genezingen door die ene Geest; aan de een werking van krachten, aan de ander profetie; aan de een het onderscheiden van geesten, en aan de ander allerlei tongen, en aan weer een ander vertolking van tongen. Doch dit alles werkt één en dezelfde Geest, die een ieder in het bijzonder toedeelt, gelijk Hij wil”** (I Cor.12:7-11). Zoals Paulus uitlegde: **“En God heeft sommigen aangesteld (aangewezen uitgeroepen) in de gemeente, ten eerste apostelen, ten tweede profeten, ten derde leraars, verder krachten, daarna gaven van genezing, (bekwaamheid) om te helpen, om te besturen, en verscheidenheid van tongen (talen)”** (I Cor.12:28-29). Deze gelovigen ontvingen de Heilige Geest door handoplegging, nadat zij geloofden en gedoopt waren (identificatie met Christus). Petrus was de eerste die naar de heidenen werd gezonden, naar het huis van Cornelius, een Romeinse centurio (41 n.Chr., Hand.10). De gemeente in Judea was verbaasd dat Petrus naar het huis van een heiden was gegaan. Maar Petrus vertelde hoe God hem zijn bedoeling had laten zien. Petrus besloot met te zeggen: **“Indien nu God hun op volkomen gelijke wijze als ons de gave (van de Heilige Geest) heeft gegeven op het geloof in de Here Jezus Christus, hoe zou ik dan bij machte geweest zijn God tegen te houden? En toen zij dit gehoord hadden, kwamen zij tot rust en verheerlijkten God, zeggende: Zo heeft dan God ook de heidenen (volken) de bekering ten leven geschonken”** (Hand.11:17-18). Paulus maakte drie zendingsreizen naar de volken, maar zijn boodschap was **“eerst voor de Jood, maar ook voor de Griek”** (Rom.1:16). Paulus stelde leiders aan terwijl hij van de ene gemeente naar de andere ging: **“En nadat zij voor hen in elke gemeente oudsten hadden aangewezen, droegen zij hen onder bidden en vasten de Here op, in wie zij geloofd hadden”** (Hand.14:23).

In Handelingen 15 werd een vergadering van de Joodse raad gehouden om te beslissen over de toepassing van de Joodse wet op de heidenen, op initiatief van de Farizeeën die geloofden. De apostel Paulus keerde terug van zijn eerste zendingsreis (52 n.Chr.) en had behoefte aan opheldering over een aantal punten. Petrus verdedigde Paulus, en Jakobus en Johannes steunden hem met een brief aan deze buitenlandse gemeenten. Toen Paulus terugkeerde van zijn derde zendingsreis (59 n.Chr.), bracht hij verslag uit over de grote daden die God onder de heidenen had gedaan. Maar de Joodse broeders zeiden tegen hem: **“... Gij ziet, broeder, hoevele duizenden (Grieks: *MURIAS*, *tienduizenden*) er onder de Joden gelovig zijn geworden en allen zijn zij ijveraars voor de wet; nu heeft men hun van u verteld, dat gij alle Joden onder de heidenen afval van Mozes leert, door te zeggen, dat zij hun kinderen niet behoeven te besnijden, noch naar de gebruiken te leven”** (Hand.21:20-21). Deze directe tegenstelling tot het concilie in Handelingen 15 toont het conflict in de gemeente aan. Paulus werd twee jaar lang gevangengehouden in Caesarea en ging vervolgens naar Rome (62 n.Chr.), waar hij het einde van de Handelingentijd aankondigde (Handelingen 28:28). Hiermee kwam een einde aan de wonderen die door Paulus, de apostelen en anderen werden verricht.

Ondanks wat de meeste religies leren, zijn er vandaag de dag geen “gemeenten” die kunnen beweren dat ze bekrachtigd zijn door de gaven van de Heilige Geest, zoals dat duidelijk het geval was in de Handelingentijd. Het Koninkrijk van God zal de voortzetting zijn van de Handelingentijd, waarin de gelovigen van de Handelingentijd “uit-geroepen” zullen worden om te dienen in de regering van God.